

РЕШЕНИЕ

№ 5384

гр. София, 10.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 48 състав, в
публично заседание на 26.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калина Пецова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **11683** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по жалба на Н. Й. М. от [населено място] чрез адв. Г. Ш. срещу незаконосъобразно бездействие на Областен управител С. по смисъла на чл. 256 от АПК да извърши парично плащане на основание чл. 79 от ГПК, които се дължат на лицето като разноски по събиране на вземане по изпълнителен лист от 09.07.2025г., издаден по административно дело № 607/2025г. по описа на АССГ в изпълнение по чл. 519, ал.2 от ГПК, образувано въз основа на молба № ОА23-13612-19/05.08.2025г.

Сочи, че с Решение № 13565/17.04.2025г. по АД № 607/2025г. на АССГ е отменен мълчалив отказ и е осъдена Областна администрация да заплати 1010 лева лева разноски по делото. Въз основа на това решение е издаден изпълнителен лист от 09.07.2025г. Същият е депозиран във „Финансов отдел“ на Областна администрация С. с молба № ОА23-13612-19/05.08.2025г. по реда на чл. 269, ал.2 от АПК във връзка с чл. 519, ал.2 от ГПК, заедно с удостоверение за банкова сметка, договор за правна защита и съдействие, заедно с пълномощно от 07.07.2025г. за заплатен адвокатски хонорар. С молбата се иска, освен заплащането на сумата по изпълнителния лист и заплащане на на 5 лева заплатена държавна такса за изпълнителния листи 200 лева адвокатски хонорар, която сума е заплатена в брой.

На 14.10.2025г. Областна администрация С. превежда по сметката на М. сумата от 1010 лева, но не и сумата от 205 лева, претендирани с молбата. С молба № СОА23-13612-22/15.10.2025г. адвокат-пълномощникът на Н. М. заявява пред административния орган, че процедурата по чл. 519, ал.2 от ГПК е вид изпълнително производство, съгласно чл. 269, ал.2 от АПК и чл. 79 от АПК. Разноските за искателя в това производство се дължат от длъжника, който е задълженият орган Областен управител С..

Сочи, че производството по чл. 256 дава възможност на гражданите и организациите да търсят защита срещу бездействието на администрацията. Излага съображения за характера на изпълнителните производства.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Ш., която поддържа жалбата и претендира разноските в настоящото производство.

Ответникът Областен управител се представлява от юрк Т. с редовно пълномощно. Оспорва жалбата и сочи, че не следва да бъдат възлагани разноските на Областна администрация, тъй като същата не е причина за водене на делото. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото. Административен съд София-град, като обсъди релевираните с жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235, ал.2 ГПК във вр. чл.144 АПК, приема за установено следното от фактическа страна:

С Решение № 13565/17.04.2025г. по АД № 607/2025г. на АССГ е отменен мълчалив отказ и е осъдена Областна администрация да заплати 1010 лева лева разноски по делото. Въз основа на това решение е издаден изпълнителен лист от 09.07.2025г. Същият е депозиран във „Финансов отдел“ на Областна администрация С. с молба № ОА23-13612-19/05.08.2025г. по реда на чл. 269, ал.2 от АПК във връзка с чл. 519, ал.2 от ГПК, заедно с удостоверение за банкова сметка, договор за правна защита и съдействие, заедно с пълномощно от 07.07.2025г. за заплатен адвокатски хонорар. С молбата се иска, освен заплащането на сумата по изпълнителния лист и заплащане на 5 лева заплатена държавна такса за изпълнителния лист, и 200 лева адвокатски хонорар, която сума е заплатена в брой.

На 14.10.2025г. Областна администрация С. превежда по сметката на М. сумата от 1010 лева, но не и сумата от 205 лева, претендирани с молбата. С молба № СОА23-13612-22/15.10.2025г. адвокат-пълномощникът на Н. М. заявява пред административния орган, че процедурата по чл. 519, ал.2 от ГПК е вид изпълнително производство, съгласно чл. 269, ал.2 от АПК и чл. 79 от АПК. Разноските за искателя в това производство се дължат от длъжника, който е задълженият орган Областен управител С..

В становището, депозирано до съда Областен управител изразява становище за неоснователност на искането, като счита, че за сумата от 200 лева не е налице образувано изпълнително производство по реда на ГПК, в рамките на което да са сторени тези разноски, тъй като изпълнението е извършено доброволно. Съгласно чл. 519, ал.2 от ГПК, изпълнение на парични срещу държавни учреждения се извършва по специален ред чрез бюджетни плащания. Разноски за адвокатски хонорар за доброволно изпълнение не се дължат. Областна администрация е удовлетворила изцяло паричното вземане на жалбоподателя. Намира, че предметът на жалбата е неправилен формулиран, тъй като не е налице искане за издаване на административен акт, респ. не може да възникне мълчалив отказ.

При така установените факти, Административен съд София-град достига до следните правни изводи:

Жалбата е допустима, като съдът е този, който дава правна квалификация на адресираните до него искания и приема същата за подадена на основание чл.256 от АПК.

Производството по реда на чл.256 АПК дава възможност за защита на гражданите и организациите срещу бездействието на администрацията, когато органите са задължени да извършат предписани от закона или подзаконов нормативен акт фактически действия.

Съгласно разпоредбата на чл.519, ал.2 ГПК / в ред. на нормата преди изм. ДВ. 11/2023г. в сила от 01.07.2024г./ „паричните вземания срещу държавни учреждения се изплащат от предвидените за това средства по бюджета им. За тази цел изпълнителният лист се предявява на финансовия орган

на съответното учреждение. Ако няма такива средства, съответният първостепенен ръководител с бюджет предприема необходимите мерки, за да се предвидят най-късно в следващия бюджет“.

В случая административният орган е нарочно сезиран с отправени до него писмени молби за изплащане на дължимите разноски по изпълнението. Искането е депозирано от упълномощен адвокат Г. Ш., за което е представено изрично пълномощно в писмена форма, предвидена в чл.25, ал.1 от Закона за адвокатурата.

На основание чл.269, ал.2 АПК частните вземания на държавата и общините, вземанията за вреди от незаконосъобразните административни актове и от принудително изпълнение и другите частни парични вземания, породени или удостоверени от изпълнителни основания по чл.268, както и вземанията за разноски, свързани с изпълнението, се изпълняват по реда на ГПК. По

отношение на способите за изпълнение на парични задължения, между които попадат и разноските, свързани с изпълнението, чл. 269, ал. 2 от АПК препраща към ГПК, т. е. по реда на дял II – „Изпълнение на парични вземания“ от част V – „Изпълнително производство“. Препратката към ГПК касае изпълнителните способности и правилата на ГПК намират само съответно приложение, което следва както от редакцията на разпоредбата на чл. 269, ал. 2 – вземанията за разноски се изпълняват по реда на ГПК, така и от систематичното място на уредбата за изпълнение на парични вземания, предвидена в ГПК.

Налице са различия в процесуалната уредба на изпълнителните производства по ГПК и АПК. Изпълнителните действия, извършвани по реда на ГПК могат да бъдат част от изпълнението по дял пети на АПК само в две хипотези: при неприложимост на АПК за изпълнение на частните вземания на държавата и общините, за вземанията за вреди от незаконосъобразните административни актове и от принудително изпълнение и за другите частни парични вземания, породени или удостоверени от изпълнителни основания по чл.268, както и за вземанията за разноски, свързани с изпълнението, и при законовата препратка по чл.288, ал.1 АПК за изпълнение на задължение за предаване на вещ. В останалите случаи на производството по дял пети, за изпълнение на основанията по чл.268 АПК, изпълнителното производство по ГПК не се прилага, а изпълнението се извършва с други, посочени в АПК процесуални действия /в този смисъл е разяснението, дадено в тълкувателно постановление № 2/18.03.2019г. по т. дело № 1/2017г. на ВАС и ВКС на РБ/.

Въпреки, че принудително изпълнение срещу Областна администрация С. не е възможно, доброволно уреждане и заплащане на вземанията не е изключено. За представителство в тези отношения Н. М. се е възползвал от правото си да наеме адвокат, който да го представлява и да извърши вместо него необходимите правни действия за удовлетворяване на вземането. Въпросът за разноските в изпълнителното производство, е свързан с общия принцип за отговорността за разноски. Тази отговорност е уредена в общата част на ГПК, като в чл. 79 от ГПК е посочено от кого се понася в изпълнителното производство.

Както е застъпено в съдебната практика на ВАС на РБ, разноските по воденото производство (съдебно или изпълнително) не са пряка и непосредствена последица от незаконосъобразния административен акт. Те са последица и резултат от волята на жалбоподателя да се възползва от правото си да упълномощи адвокат за извършване на определени правни или фактически действия - за представителство пред Областна администрация и предявяване по реда и условията на чл. 519, ал. 2 ГПК на изпълнителния лист пред финансовия орган на учреждениято. Предмет на изпълнителното производство по реда на АПК са както изпълнението на задължението, така и събирането на разноските по изпълнението – арг. от чл. 283 от АПК.

В тази връзка, съдът намира за незаконосъобразно бездействието на административния орган да заплати на Н. М. разноски по изпълнението, представляващи адвокатски хонорар на стойност от

200.00 (двеста) лева. След като няма спор по делото, а това е видно и от документите по преписката, че длъжникът е изпълнил задължението си към вискателя след започване на изпълнителното производство, то ще трябва да поеме и тежестта на такси и разноски по изпълнението, съгласно изричната разпоредба на чл.79 ГПК. Същите представляват реална вреда, настъпила в патримониума на Н. Й. М., доколкото са заплатени от него на адв. Ш., но не са получени вследствие на реализираното изпълнение. Сумата от 200.00 (двеста) лева е заплатена в брой на адв. Ш. при подписване на договор за правна защита и съдействие и в тази част договорът служи за разписка, удостоверяваща размера на хонорара. Съгласно чл.10, т.1 от Наредба № 1/09.07.2004г. на Висшия адвокатски съвет, минималният размер на адвокатския хонорар е 200.00 (двеста) лева, точно толкова, колкото е заплатен от Н. М., поради което и не подлежи на редуциране от съда.

Аналогичен е изводът на съда и по отношение на заплатената държавна такса, която е дължима за издаването на изпълнителния лист, поради което мотивите не следва да се преповтарят.

В производството по настоящото дело, ответникът в съответствие с доказателствената тежест, която носи, не е представил доказателства за изпълнение на посоченото задължение, произтичащо от чл.79 ГПК за изплащане на дължимата парична сума, предвид на което съдът приема за доказано твърдението на Н. М. за допуснато от ответния административен орган незаконосъобразно бездействие по смисъла на чл.256 АПК.

По изложените съображения, ответникът следва да бъде осъден да изпълни вмененото му от закона задължение за фактическо действие, а именно да извърши парично плащане в полза на Н. Й. М., на сумата от 200 (двеста) лева, представляваща разноски по изпълнението, образувано въз основа на молба вх. №СОА23-13612-12-19/05.08.2025г. и сумата от 5 / пет/ лева, представляваща държавна такса за издаване на изпълнителен лист.

Основателно е искането на представителя на жалбоподателя за присъждане направените по настоящото дело разноски, които са доказани в размер на сумата от заплатена държавна такса от 10.00 (десет) лева и адвокатски хонорар по чл. 38, ал.1, т. 3, пр.1, която хипотеза предвижда раднински отношения между клиента и адвоката, за което не са представени доказателства.

С Решение на Съда на Европейския съюз от 25 януари 2024 г. по дело С - 438/22 по преюдициално запитване, е прието, че член 101, параграф 1 от ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 от ДЕС следва да се тълкува в смисъл, че ако се установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочените разпоредби, националният съд е длъжен да откаже да я приложи, както и че национална уредба, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат да договорят възнаграждение в размер по-нисък от минималния, определен с наредба, приета от съсловна организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет, и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в размер по-нисък от минималния, трябва да се счита за ограничение на конкуренцията "с оглед на целта" по смисъла на тази разпоредба от ДФЕС. Посочено е също, че при наличието на посочените ограничения не е възможно позоваването на легитимни цели, както и че националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба спрямо страната, осъдена за разноски, включително и когато предвидените в тази наредба минимални размери отразяват реалните пазарни цени на адвокатските услуги. Решенията на Съда на Европейския съюз по преюдициални запитвания са задължителни за всички съдилища. Съдът, като взе предвид цитираното решение, прие, че "нормата на чл. 38, ал. 2 от 3А, препращаща към Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатски възнаграждения не съответства на правото на ЕС, поради което не следва да се прилага. Посочените в наредбата размери на

адвокатските възнаграждения могат да служат единствено като ориентир при определяне служебно на възнаграждения, но без да са обвързващи за съда. Тези размери, както и приетите за подобни случаи възнаграждения в НЗПП, подлежат на преценка от съда с оглед цената на предоставените услуги, като от значение следва да са: видът на спора, интересът, видът и количеството на извършената работа и преди всичко фактическата и правна сложност на делото" - Определение № 50015/16.02.2024 г. на ВКС по т. д. № 1908/2022 г., I т. о., ТК.

Според чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2, възнаграждението е 1000, 00 лв в разностойността им в евро. В случая от адвоката е изготвена жалба и е реализирано процесуално представителство в едно заседание, които обстоятелства обосновават извод, че предвиденият размер от 1000, 00 лв. е прекомерен и несъответстващ на извършената работа и на фактическата и правна сложност на казуса. Ответникът следва да заплати разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 200, 00 лв в равностойността им в евро.

Мотивиран от горното и на основание чл.256 от АПК, Административен съд София-град, II-ро отделение, 48-ми състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на Н. Й. М. НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНО БЕЗДЕЙСТВИЕ на Областна администрация С., да изплати сумата от 205 / двеста и пет/ лева в равностойността им в евро 104.80 / сто и четири евро и осемдесет евроцента/, като

ЗАДЪЛЖАВА ОБЛАСТНА АДМИНИСТРАЦИЯ С. да извърши парично плащане в полза на Н. Й. М. на сумата от 205.00 (двеста и пет) лева в равностойността им в евро 104.80 / сто и четири евро и осемдесет евроцента/, представляваща разноски по изпълнението – събиране на вземането по изпълнителен лист от 09.07.2025г., издаден по адм. дело № 607/2025г. по описа на Административен съд София-град.

ОПРЕДЕЛЯ на основание чл.256, ал.3 АПК едномесечен срок за извършване на действието, който започва да тече от датата на влизане в сила на решението.

ОСЪЖДА Областна администрация С. да заплати в полза на Н. Й. М. сумата от 5.11 евро, представляващи разностойността на 10 лева.

ОСЪЖДА Областна администрация С. да заплати на адв. Г. Ш. сумата от 200 лева в равностойността ѝ в евро от 102.25 евро.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от връчването му на страните.

Преписи от решението да се изпратят на страните.

СЪДИЯ